

AHIR I SEMPRE

Un relat de: [brins](#)

I ella m'esperava...

A fora feia un sol flamejant i ella, atractiva, dolça i brillant, romania immòbil prop d'una porta. Un munt de joves il·lusionats havien passat pel seu costat fent-li l'ullet, però ella m'esperava a mi...m'estimava.

Quan em veié arribar, m'observà amb tendra mirada malgrat que jo no li deia res, comprenia que estava vivint un moment màgic i no me'l volia enterbolir. Fou més tard, en creuar-nos les mirades, quan gosà parlar-me; flirtejà amb mi, m'acaronà i em seduí fins que, emocionades, ens fonguérem en un bes. En sentir-li els llavis, vaig absorbir del seu cor tot el nèctar i dels mots, tota la blanor. A poc a poc, les línies començaren a sortir-me a raig i en un ordre perfecte, sense esforç. Més tard, en finalitzar el temps del concurs literari, ens acomiadàrem esperançades; sabíem que a partir d'aquell moment seria jo qui sempre l'esperaria, qui sempre la incitaria a viure amb mi...

El temps ha avançat com riu que corre inexorable, i el seu alè encara m'és càlida exhalació; em transforma en bellesa la tristesa i en amor, el dolor. Aconsegueix que el meu cos vinclat continuï desgranant relats i poesies en un jardí de somnis on ella, la inspiració, n'és l'essència.